

Visor att minnas

Sånger från Solglimten

Del 2 - STOR STIL

Det gamla paret

Elvira Madigan

Emma och Kunnigunda

Fia Jansson

Haver ni sett Karlsson

Holmgrens anteckningsbok

Jungman Jansson

Kaffe utan grädde

Kaffetåren

Kalle P.

Musikmjölkningen

O, min Carl Gustaf

På Djurgårdsslätten

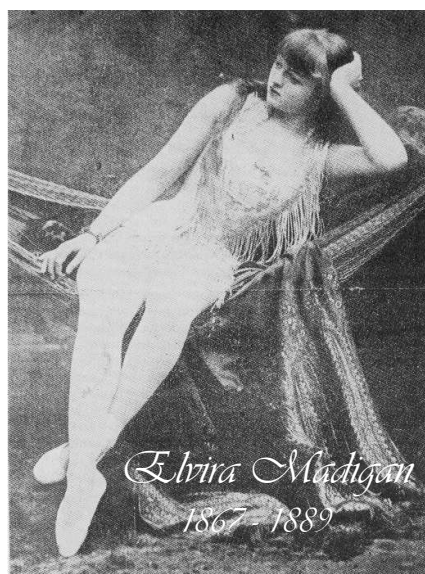
Musik att minnas

1. Käre, minns du på den tiden,
då vi voro unga än?
Ungdomstiden, ungdomsfriden,
skulle jag väl glömma den?
När som dagens stök var slut,
bjöd du ut mig till Blåsut.
När som dagens stök var slut,
bjöd du ut mig till Blåsut.
2. Där som träden tätast växa
och där ingen på oss såg.
Satt man lyckligt vid sin sexa,
älskling kommer du ihåg?
Hur som jag vid mest var rätt
kysste dig så tätt, så tätt.
Hur som jag vid mest var rätt
kysste dig så tätt, så tätt.
3. Ack, du ungdomstid, du glada,
ack, jag minnes dej så väl.
Inte togo vi nå'n skada,
till vår arma, stackars själ
av en lycklig, kort minut
på det trevliga Blåsut.
Av en lycklig, kort minut
på det trevliga Blåsut.
4. Var idyll de nederriva,
där det förr var stilla frid.
Vad, säj, skall väl övrigt bliva,
för de unga i vår tid?
Stackars unga, tänk va' vi
hade gladare än ni.
Stackars unga, tänk va' vi
hade gladare än ni.
5. Ungdomstimmarna är korta,
man bör räkna var minut.
När de en gång äro borta,
är det ock på glädjen slut.
Vilka minnen bär ni på,
när som ni, som vi, blir grå?
Vilka minnen bär ni på,
när som ni, som vi blir grå?

Elvira Madigan

J. L. Saxson

1. Sorgeliga saker hända
än i våra dar minsann.
Sorgeligast är dock denna
om Elvira Madigan.
2. Vacker var hon som en ängel
ögon blå och kinder röd,
smärt om livet som en stängel
men hon fick en grymmer död.
3. När hon dansade på lina
likt en liten lärka glad
hördes bifallsropen vina
ifrån fyllda bänkars rad.
4. Så kom greve, löjtnant Sparre,
vacker var han, utav börd
ögon lyste, hjärtat darra,
och hans kärleksbön blev hörd.
5. Greve Sparre han var gifter,
barn och maka hade han
och från dessa nu han rymde
med Elvira Madigan.
6. Så till Danmark styrdes färden,
men det tog ett sorgligt slut,
ty långt ut i vida världen
längta de att slå sig ut.
7. Det tog slut på deras pengar,
ingenting att leva av!
För att undgå ödet stränga
taga de sin ro i grav.
8. Så pistolen greven lade
i sin hand och sikte tog
skottet träffa Elviras hjärta
knappt hon andas förr'n hon dog.
9. Ack, hör nu, Ni ungdomsglada,
som så sällan ser Er för
att ni ej i blod få bada
ock en gång förrän Ni dör!

Emma och Kunnigunda

*Einar Svedberg
Mel. Långt bort i skogen*

Josef han hette och bodde hos sin mamma.
Mamman hette Josefina Karolina Blom.
Blom hette pappan och Josefs lilla flamma
hette Petronella Kunnigunda vissla lom.
Tra la la la la, tra la la la la
hette Petronella Kunnigunda vissla lom.

En dag sa Josef till mamma sin därhemma:
Nu så vill jag gifta mig för jag är stora karl'n!
Ja, sade mamman, men då får du ta Emma
Petronella Kunnigunda är ju bara barn.
Tra la la la la, tra la la la la
Petronella Kunnigunda är ju bara barn.

Nej, sade Josef får jag ej Kunnigunda
gifter jag mig inte alls, då stannar jag hos dig.
Emma är gammal och ful så man får blunda.
Tacka vet jag Kunnigunda, det är nå't för mig!
Tra la la la la, tra la la la la
Tacka vet jag Kunnigunda, det är nå't för mig!

Nej, sade moder, då får du bli hos mamma,
tills att Kunnigunda din blir gammal, ful och tvär.
Nej, sade Josef, då gör det mig detsamma,
väntar väl tills Emma blir som Kunnigunda är.
Tra la la la la, tra la la la la
väntar väl tills Emma blir som Kunnigunda är.

Nu går vår Josef och slår för Addelunda
Addelunda Rosamunda Kabbelunda Blad.
Hon liknar Emma, men också Kunnigunda
inte vacker, inte ful, men kärleksfull och glad.
Tra la la la la, tra la la la la
inte vacker, inte ful, men kärleksfull och glad.

Känner Ni Fia Jansson, som bor uppå söder?
Hon har förresten två stycken vindögda bröder.
En av dem heter Hammarlund, en heter Schröder.
Här ska Ni se ett hjärta som klappar och blöder.

Ifrån den allra finaste adel vi stamma,
aldrig jag ens vågat sagt: Jäklar anamma!
Vilken som var min pappa och vem var min mamma,
det tycker jag förresten kan göra detsamma.

Om sommaren bodde vi i en fäbod vid Spånga,
där både tjur och oxar och korna mig stånga.
Den tiden då var kjolarna vida och långa,
men sedan ha de krympt, så att nu är de trånga.

Kärleken är i alla fall alltid det värsta.
En gång i detta livet jag hade en kär'sta,
det var en stilig karl ifrån någon affärssta'
men nu så har han flyttat, nu bor han vid Märsta.

Syster min var så stor att hon vaktade kriter.
En dag så kom en kärlekskrank karl med sitt kvitter.
Syster min är förstås inte vidare vitter,
nu kan hon också sitta, min själ, där hon sitter.

Ack, den som vore drottning ibland eskimåer,
då skulle med förvåning jag genast beslå Er
jag skulle gå ikring uti gröna triksåer
med små, små gula prickar på - tjänare på Er!

Haver Ni sett Karlsson? Emil Norlander

Haver Ni sett Karlsson, han som lägger ner rör,
Karlsson som är lång som en stör,
Kalle Karlsson från Skanör?

Tja, haver Ni sett Karlsson, han som lägger ner rör,
han som en gång skall bliva stadens entrepenör.

Jonsson, det är hans bästa vän
tra la la la la la la la la.

Jonsson, gasmokarn, känner Ni den?

Tra la la la la la la.

Säg, haver Ni sett Karlsson, han som lägger ner rör,
och som jämt är med Jonsson, och som skall bli fabrikör.

Aldrig skall vi glömma när vi råkades först.

Det var en gång i Berns salong.

Karlsson har så'n gruvlig törst.

Jonsson har detsamma, och så intogo vi
var sin stadiga kobbelt med ett vassrör i.

från tribun spelte man en psalm

tra la la la la la la la la.

där vi satt bak en konstgjord palm,

Tra la la la la la la.

Tänk, det var som om himlen öppnat porten på glänt.

Så'n lycksalighetskänsla, ack, ingen dödlig har känt.

En ynkelig visa jag börjar att sjunga
till varning för fruntimmer, gamla och unga.
Den handlar om Holmgren som lade ut krok
för kvinnor och sen förde anteckningsbok.

Till många små flickor han låtsades fria
och bad var och en att få låna en tia.
Ibland gick det bra och ibland uppå tok,
men allt skrev han opp i sin anteckningsbok.

Där stod det att Anna var bra till att gästa,
men bättre var Stina, och Maja den bästa.
Men Lisa, som blivit herr Holmgren för klok,
var struken uti hanses anteckningsbok.

Och Holmgren fick pengar och fästemör värre
men ingen utav dem fick make och herre.
Han lånade bara, ja, tänk en sån slok,
och läste och skrev i sin anteckningsbok.

Men troheten tryter hos älskande även.
Man gick till polisen, som fångade räven.
Han nekade först, men hux flux fick man snok,
på Holmgrens försvarliga anteckningsbok.

Bak hänglås och bom ses nu Holmgren förtvina.
Han sitter och tänker på Maja och Stina
Han tänker uppå hur han fordom sig vrok,
men för nog ej mer någon anteckningsbok.

Jungman Jansson Dan Andersson

Hej å hå, jungman Jansson, redan friskar morgonvinden
sista natten rullat undan och Constantia ska gå.

Har du gråtit med din Stina, har du kysst din mor på kinden?
har du druckit ur ditt brännvin, så sjung hej å hå!

Hej å hå, jungman Jansson, är du rädd din lilla snärta
ska bedraga dej, bedraga dej och för en annan slå?
Och som morgonstjärnor blinka, säj, så bultar väl ditt hjärta
vänd din näsa rätt mot stormen och sjung hej å hå!

Hej å hå, jungman Jansson, kanske ödeslotten faller
ej bland kvinnfolk, men bland hajarna i Söderhaven blå?
Kanske döden står och lurar bakom trasiga koraller -
han är hårdhänt, men hederlig, så sjung hej å hå!

Kanske sitter du som gammal på en farm i Alabama
medan åren siktas långsamt över tinningarna grå.
Kanske glömmer du din Stina för en sup i Jokohama -
det är slarvigt, men mänskligt, så sjung hej å hå!

Kaffetåren

Av allt det goda som man förtär
bland alla jordiska drycker
ju kaffetåren den bästa är:
Den skingrar människans nycker.
Den styrker kroppen, den livar själen
den känns från hjässan, ja, ned i hälen!
Hå hå, ja ja. Hå hå, ja, ja.

Den ena dricker sin tår på bit,
an annan älskar att doppa.
Parlerar därvid med sådan flit
att man bör öronen proppa.
Som trumman bullrar vid krigsreveljen
så bullra tungorna i konseljen.
Hå hå, ja ja. Hå hå, ja, ja.

Förutan kaffe - o, gudadryck!
Vad vore mänskliga livet?
Allt nytt som ännu ej finns i tryck
i pannans botten står skrivet.
Ty sen man druckit ur sista slumpen,
stå livets gåtor i kaffesumpen!
Hå hå, ja ja. Hå hå, ja, ja.

Kaffe utan grädde

Kaffe utan grädde är som kärlek utan kyssar
och kärlek utan kyssar är väl ingen kärlek, säg?
Om vi i skogen vandrar eller ut på havet kryssar
får det inte fattas kyssar, inte heller grädde, säg?

Minns när du köper flaska eller tuben ner i bo´n
Naturgrädde ska de´ va´ , skyddsmärke: Flickan med kon.
Kaffe utan grädde är som kärlek utan kyssar
och kärlek utan kyssar är väl ingen kärlek, säg?

Bara glädje dagen rymmer
det blir inga gräddbekymmer,
Mjölkcentralens steriliserade grädde
den blir jämt okey.
Den står aldrig och ser sur ut,
den kan tagas med på tur ut,
vår och vinter, sommar och höst,
lika bra den håller sig. Hej!
Kaffe utan grädde är som kärlek utan kyssar
och kärlek utan kyssar är väl ingen kärlek, säg?

1. Vill Ni se Kalle P.
så ödmjuka tjänare?
Jag det är fast man plär
kalla mej Herr Egenkär;
för mitt sätt är så nätt,
för att jag fått mera vett,
men jag tror, avund stor
uti Norden bor.
2. Hör min sång, se min gång
och min växt så smärt och lång.
Ja, min tröst är min röst
tack vare mitt höga bröst.
Ståtlig jag varje dag
går i Kungsträdgår'n ett slag
gången lätt - med mitt sätt
tar man mig för sprätt
3. Då viskar folk: Ja, så sant,
den där är högst charmant
och intressant!
Sen säger man:
ej någon ann'
kan gå som Kalle P.
Hm, hm! Vad sägs om de'?
4. En gång jag gick ett slag
på Norrebro en vacker dag.
Blev så glad till den grad
då jag såg vår vaktparad.
Ett tu tre, Kalle P.
då beslöt marschera me'.
Jag klev på, börja gå
och bar käppen så.
5. En och var sad': Man har
aldrig sett så ståtlig kar'.
En skrek: Se, Kalle P.!
Jo, sa jag, var lugn för de'.
Kungen lång, samma gång
stod och såg från sin balkong.
Jag hans blick ensam fick
som i teten gick.
6. Och kungen sad': Ja, så sant:
den där är högst charmant
och intressant!
Sen sade han:
Ej någon ann'
kan gå som Kalle P.
Hm, hm! Vad sägs om de'?

Musikmjölkningen mel. *Motorcykeln*

Det hände sig en dag att i ett tidningsblad
fick Skrutteboda-Linus läsa att det var
bevisat med kontroll från vetenskapligt håll
att varje ko är musikalisk
och släpper ner mera mjölk i varje hink
utav klaverlåt och av pianoklink
så singelidutta Linus beslutta
att börja lagårdstrudelutta.

Han Bläsen spänner för och ner till lagårn kör
sitt orgelverk och gumman spelar på gehör
det som hon ej har glömt av Kors på Idas grav
och Alpens ros och Kalle Schewen.
Men korna gilla ej detta orgelspel
kanhända var det för gumman spela fel
så singelidutta Linus beslutta
att någon annan skulle trudelutta.

Han gick med raska ben till Pjattebodasme´n
som är ett övermusikaliskt fenomen
och han svarte strax: ”Nog ska jag bli till lags
för dina gamla kräsna kriter!”
Han samla hop där i byn en fin sextett
av nyckelharpor, klaver och klarinett
så singelidutta de två beslutta
att dessa skulle trudelutta.

På kvällen var det hänt med alla instrument
för säkerhetens skull med lagårdsdörren på glänt
dom räknade till tre och sen dom klämde te
och spela Gladiatorernas avsked.

Ur alla spenar det skvalade och rann
så Linus hann knappast med att byta spann
så singelidutta dom trudelutta
så korna ville aldrig slutta.

Men bortifrån ett bås kom Linus med ett flås:
”För hundra sjutton gubbar sluta upp och blås!
för hinkarna är slut och jag står inte ut
och hela lagårn rinner över.”

Det bara forsa i hektolitervis
så dom fick avbryta mitt i en repris
så singelidutta dom tog och skutta
till nästa gård och trudelutta.

Dom gav sig på turné till byarna breve
och smen han sa att det ska fanken vara smen
han sålde sina don och smedjan på auktion
och döpte om sin mjölkorkester.
till Milking boys leading band of cowmusic
och glömde aldrig det stora ögonblick
när singelidutta som han beslutta
att börja lagårdstrudelutta.

Kärlek, kärlek, himmelska låga,
dig jag, dig jag ägnar min sång.
Du som, du som skänker mig plåga,
men som lisar på samma gång.

O, Carl Gustaf, ljuva Carl Gustaf,
du som har kärlek mig lärt!
O, Carl Gustaf, ljuva Carl Gustaf,
Gud vad ditt namn är mig kärt!

Tuvan, tuvan tätt under linden
skönt, så skönt man vilar uppå,
men ack, men att få luta kinden
mot sin vän är bättre ändå!

O, Carl Gustaf, ljuva Carl Gustaf,
du som har kärlek mig lärt!
O, Carl Gustaf, ljuva Carl Gustaf,
Gud vad ditt namn är mig kärt!

Blomman, blomman vaggar på stängeln
doftar, doftar gör hon också,
likväl, likväl, vännen, den ängeln,
doftar mer än blomman ändå.

O, Carl Gustaf, ljuva Carl Gustaf,
du som har kärlek mig lärt!
O, Carl Gustaf, ljuva Carl Gustaf,
du är mitt hjärtas odör!

Da Djurgårdsslätten

På Djurgårdsslätten en lördagskväll,
jag mötte honom, han var så snäll.
För mitt på slätten han knöt min sko
och vi fick sällskap till Bellmansro.

Där ute i gräset vi slog oss ned,
allt intill roten utav ett träd,
på samma ställe som Bellman sto´
när han sjöng visor vid Bellmansro.

Där la han hand sin allt uti min,
i mina ögon han titta in,
han lova´ kärlek, han lova´ tro
han lova kvällsmat på Bellmansro.

Sen la han armen omkring mitt liv
i fjärran hördes ett positiv
musikens toner satt gång mitt blo´
och jag såg himmelen vid
Bellmansro.

Sen ville jag ha den maten som
han hade lovat när som han kom.
Han hade lovat mej kabeljo
med fin-fin senapssås på
Bellmansro.

Då gick han bort att beställa den
och sade vänta, min kära vän.
Jag vänta länge, det skall Ni tro
jag väntar ännu vid Bellmansro.

Jag har ett minne, det var hans blick,
det var det sista när som han gick,
men jag har ett till uti mitt bo
sen den där kvällen vid Bellmansro.

Nu åren flyktat, de svunnit har
och under tiden han blivit far,
men får jag fatt´in jag slår min klo
i både honom och Bellmansro.

Första maj 1857 på Slätten. Litografi, Illustrerad Tidning